

Giới thiệu Thì Ra Nơi Đây Còn Có Anh

Truyện Thì Ra Nơi Đây Còn Có Anh của tác giả Hoa Hoa Công Tử (Thủy Nha) thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Hứa hẹn sẽ gửi đến bạn đọc những điều thú vị và bất ngờ. Sống lại, Đường Trần Yên cô sẽ không dẫm trên con đường kiếp trước nữa, cô muốn chính tay mình hành hạ từng người đã hãm hại cô, lại càng muốn quyến rũ người đàn ông kiếp trước cô đã bỏ lỡ...

Kiếp trước, em đã bỏ lỡ mất anh. Kiếp này, em sẽ nắm chặt tay anh. Chuyện tình của anh và cô không khó khăn, chỉ là anh dẫn dắt nhiều bướm đến, hại cô ngày ngày đề phòng xua đuổi.....

Ban đầu cô nghĩ anh ngây ngô thật thà, hừ, tất cả đều là dối trá, anh chân chính là một tên mặt dày vô liêm sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Nơi Đây Còn Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Như một giấc mơ

Đường Trần Yên chỉ cảm thấy cả người nóng hổi, đầu óc quay cuồng, nặng nhọc hé hé mở mắt ra, chỉ thấy một mảng phía trước nhòe nhòe không rõ ràng, bên tai cô một giọng nói quen thuộc lo lắng: “Yên Yên, đã hạ sốt chút nào chưa?”

Cô phải một lúc lâu mới nhìn rõ được người bên cạnh, cô khàn khàn khó khăn gọi một tiếng: “Mẹ?”

Mẹ Đường nhìn con gái không bớt lười còn có xu hướng nóng hơn vội vàng chạy xuống nhà tìm ba Đường, miệng không ngừng kêu: “Chí Khanh, Yên Yên nên đưa đi bệnh viện thì hơn”

Đường Trần Yên một mình trong căn phòng trống, hai mắt trừng lớn nhìn đăm đăm trần nhà, chuyện gì đang xảy ra thế này? Không phải cô ở bệnh viện đã chết rồi sao? Gắng gượng ngồi dậy nhìn chăm chăm mình trong tấm gương đối diện, khóe miệng cô không nhịn được co rút, mái tóc đen dài này là cô để vài năm cuối cấp ba cho hết 4 năm đại học, sau khi lấy chồng cô liền cắt nó đi, để thành mái tóc ngắn ngang vai, cũng vì vậy mà mẹ cô mắng cô một trận, là ông trời cho cô cơ hội sống lại sao?

Đắm chìm trong suy nghĩ riêng mình, bỗng một bàn tay đàn ông to lớn đặt trên trán cô kèm theo giọng nói ôn hòa: “Cũng không đến nỗi đi bệnh viện, em nãy ít cháo gừng cho Yên Yên uống đi”

Đường Trần Yên nháy mắt nước mắt tuôn rơi, ôm chầm lấy Đường Chí Khanh, nghẹn ngào bật khóc nức nở, cô nhớ kiếp trước ba cô năm cô lấy chồng được 2 năm thì ông bị tai nạn qua đời, kiếp này cô sống lại nhất định phải bảo vệ được ông, sẽ không cãi với ông bất kỳ một thứ gì nữa, có lần ông đã khuyên cô nên từ bỏ tên khốn Lâm Thành Luân kia, chính cô lại còn nổi giận cãi nhau ầm ĩ với ông, ông tức đến nỗi tái phát bệnh cũ, cô lại lạnh lùng ôm tay Lâm Thành Luân rồi đi, sau khi ông mất cô được quyền sở hữu 61% cổ phần trong công ty, cũng chính vì vậy, Lâm Thành Luân mới muốn cô chết nhanh, lợi dụng Trịnh Như Sơ, bạn tốt mà cô luôn trân trọng nhất thiết kế hại cô chết oan uổng như vậy, nhưng mà kiếp này lại khác, cô biết trước mọi việc, cô sẽ đánh cho bọn họ không kịp trở tay....

Còn có, người con trai tên Dịch Phàm kia, đến cuối cùng khi cô mơ hồ ý thức anh lại ôm thân thể cô khóc đến tê tâm phế liệt, chỉ là cô thật sự không nhớ trong cuộc sống của mình có một người như vậy.. nhưng anh là người đầu tiên khóc vì cô, ngay cả mẹ, cũng không hề biết con gái mình đã bị người ta hại chết, cô thật bị thảm mà.

Trần Cẩm Di lau lau mồ hôi trên trán cô, vỗ vỗ đầu cô cung chịu nói: “Yên Yên, có phải con vừa mới gặp ác mộng không, mẹ thấy con ứ ớ rất sợ hãi”

Cô rừ mi xuống, mím môi ngăn chặn nước mắt như đê vỡ, không nói được nửa chữ, phải, cô gặp được con ác mộng mà đến nỗi dù có chết cô cũng không thể nào quên được.

Đường Chí Khanh ôn hòa hôn má con gái mình một cái, xoa xoa đầu: “Tốt rồi, lát mẹ nấu cháo gừng con nhớ uống uống, ba phải đến công ty ngay đây”

Đường Trần Yên gật đầu! Nhìn ba mẹ ra khỏi phòng cô vẫn cảm thấy mông lung không chân thật, là cô mơ hay là sự thật đây? Cô thật sự không phân biệt nổi, nếu mơ, thì thật tốt, còn nếu thật, xem ra cô nhất định phải đối mặt với nó, thật tàn khốc...

Đường Trần Yên, mày thâm đến không thể thâm hơn!!

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Nơi Đây Còn Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Quen thuộc

1 tháng sau, Đường Trần Yên cầm trên tay giấy báo trường đại học T, cô nhìn chăm chú không rời mắt, tay cầm tờ giấy hơi dùng sức làm nó nhún lại một nhúm, nếu cô không vào đại học T, thì sẽ không quen biết bọn họ, sẽ không liên quan đến họ nữa đúng không? Nhưng mà, cô không cam tâm, không lẽ vì sợ hãi lặp lại sai lầm kiếp trước mà bỏ qua cho họ sao? Nỗi đau khi bị cây cột đè trên người, con lạnh lẽo từ trên chiếc giường sắt trong bệnh viện đến giờ cô vẫn còn cảm nhận được, nó như con dấu đóng trên cơ thể cô, khám sâu vào trong da thịt, thật buốt! Không được, cô không thể nhìn họ tươi cười trong khi cô lại phải gánh chịu nhiều như vậy.....

... ..

Đến ngày nhập học, ba cô xếp đồ ra sau cốp xe ô tô, mẹ cô còn ôm một thùng đồ ăn vặt cho cô, những thứ cần thiết đều không thiếu, chuẩn bị đâu vào đấy xong cả nhà 3 người lên xe hướng trường đại học T, cách rất xa, phải mất 5 giờ đồng hồ mới đến nơi.

Nhìn quan cảnh có điểm quen thuộc lại có điểm xa lạ ngoài ô cửa sổ, cô không thể nói rõ tư vị trong lòng mình! Vẫn hồi hộp như lần đầu tiên kiếp trước, uể oải nằm dài trên ghế sau, cô nhắm mắt lại thích thú, nhà cô xem như là khá giả nhất trong vùng, ba là chủ tịch một công ty tư nhân nổi tiếng, mẹ là chủ tiệm trang sức, cho nên sinh hoạt của cô vốn không thiếu thứ gì, lại là đứa con duy nhất trong nhà, nên dường như cơ hồ cô muốn gì ba mẹ đều chiều theo, cuộc sống của cô cũng không kém công chúa là mấy.

Mãi đến khi nằm ngủ đến ề cả mộng tỉnh lại, cô dụi dụi mắt nhìn bên ngoài, nắng đã ngả màu chiều rọi trên đường, con đường đi vào trường không ngừng có xe ra xe vào tấp nập, nhộn nhịp như ngày hội, cô cũng háo hức theo.

Chậm rãi đỗ xe vào bãi trống, ba mẹ xuống xe chia nhau cầm đồ cho cô, mỗi người một đồng trống thật to, chỉ chừa lại mỗi balo cho cô cầm, khoe miệng cong cong hạnh phúc đi đường sau ba mẹ, cảm giác có người bảo bọc thật không tệ.

Sau khi hỏi đường lên ký túc xá nữ, cô ở tầng 4 phòng 266, ba mẹ liền đứng định đi vài, còn cười cười nói thích thú nhắc lại quá khứ của hai người.

Đường Trần Yên vừa đi vừa nhìn lại nơi này, trong lòng không khỏi mặc niệm ký ức kiếp trước, trường đại học T vốn là trường đại học có tiếng trong nước, nên đa số con em đều cố gắng thi vào đây, diện tích trường rộng hơn ngàn mét vuông, chia thành nhiều khu độc lập, thư viện ở phía Tây, ký túc xá nữ ở Đông, ký túc xá nam lại cách ký túc xá nữ khoảng 2km, nên việc đi lại trong trường rất tốn thời gian, bất quá nhà trường không cấm dùng phương tiện xe đạp đi lại giữa các khu, mà có một sự đặc biệt khác lạ, đó là nữ vào ký túc xá rất khó khăn, nhưng nam vào ký túc xá nữ lại rất dễ dàng, thật sự rất quái dị.

Còn mãi chăm chú nhìn xung quanh, bỗng một bàn tay vỗ lên vai cô, xoay người lại đập vào mắt là một gương mặt đỏ ửng của một cậu thanh niên, áp ứng nhìn cô:“ Cậu ..... cậu làm rơi khăn tay”

Đường Trần Yên đưa tay thu khăn lại, khẽ mỉm cười tao nhã:“ Cảm ơn”

Cậu thanh niên mặt không được tự nhiên nhìn đi hướng khác:“ Không...không có gì”

Đường Trần Yên vừa xoay người định đi, từ sau lưng lại truyền đến giọng nói khiến bước chân cô cứng ngắc tại chỗ, không nhúc nhích nửa bước, sắc mặt thoáng cái trắng bệch.

“Này Dịch Phàm, cậu lại ngẩn ngơ gì thế, mau đi thôi”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Nơi Này Còn Có Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ký ức trở về

Giọng nói đặc biệt ấm áp ôn nhu này, làm sao cô quên được đây? Dù có ra tro cô cũng không quên được, ần nhần bản thân kiềm nén xuống cảm xúc giết người đang hừng hực trong người cô, hít sâu một hơi thật dài, cô quay đầu lại nhìn hai bóng dáng xa xa kia, hai bàn tay cô nắm chặt thành quả đấm, lộ ra khớp xương trắng bệch, không có gì phải vội, Trần Yên, mày phải bình tĩnh, sau này thời gian còn dài, nếu mày giết hấn ta thì quá lợi cho hấn rồi!

Dứt khoát quay người đi đến chỗ ba mẹ cô, một đường đến tầng 4 phòng 266.

Trong phòng quả nhiên Thú Thú và Thôi Thôi đã đến, dáng vẻ mũm mĩm của Thú Thú vẫn y như trong trí nhớ của cô, khẽ cúi người về phía trước, Đường Trần Yên nhẹ nhàng nói:“xin chào, mình là Đường Trần Yên, giường số 1” Kiếp trước tuy vẫn chơi với hai người này nhưng lúc đó cô vẫn thân với Trịnh Như Sơ hơn rất nhiều.

Cô gái buột hai bím đang xếp quần áo quay đầu vẫy tay với Đường Trần Yên cười ngọt ngào:“ Xin chào, mình là Hà Từ Thôi, gọi là Thôi Thôi, giường số 3”

Đến phiên cô gái cơ thể mập mạp kia cười híp cả mắt: “Xin chào, mình là Từ Thú Thú, gọi Thú Thú, giường số 2”

Chào hỏi xong ba mẹ cô bắt đầu sắp xếp cho cô, dọn dẹp giường chiếu, lau lại bàn ghế học, tủ quần áo, nhìn ba nhể nhài mồ hôi cô nhìn không được đành lấy miếng dẻ trong tay ông: “Ba nghỉ chút đi, để con làm cho”

Đường Chí Khanh nhủ mảy giắt lại miếng giẻ, ấn cô ngồi xuống giường, giọng nói cực kỳ cứng chiu: “Công chúa của ba, con còn chưa hết ốm, ngoan ngoan ngồi yên đi” Dứt lời tiếp tục bận bịu lau chùi.

Đáy lòng Đường Trần Yên dâng lên một cỗ xúc động, vẫn là đứng dậy phụ mẹ bưng bê mấy thứ linh tinh, thà làm còn hơn không làm.

.....

Mãi đến 6h tối mới xong, cô tiễn ba mẹ ra về, một mình trở lại giường nằm phịch xuống thờ hồng học, Thú Thú và Thôi Thôi đều theo gia đình đi ăn tối, ba mẹ cô không thể ở lại qua ngày nên chỉ có thể cô ăn một mình mà thôi, à mà quên, làm sao mà một mình được cơ chứ, còn có một người nữa mà.

Không lâu sau, một cô gái tóc dài màu hạt dẻ đẩy cửa đi vào, vừa nhìn thấy Đường Trần Yên liền nở nụ cười thân thiện: “Xin chào, mình là Trịnh Như Sơ, giường số 4”

Đường Trần Yên không ngẩng đầu chủ cậm cùi vào chiếc điện thoại, lạnh nhạt “ừ” một tiếng rồi thôi, kẻ nên đến cuối cùng cũng đã đến, khoe môi cô nhếch lên một độ cong nhỏ lạnh lùng.

Trịnh Như Sơ vừa dọn dẹp xong, nhìn Đường Trần Yên cười nhiệt tình nói chuyện: “Cậu có ăn cùng ai không? Nếu không ngại thì đi ăn chung với nhau được chứ?” Ánh mắt to chớp chớp ngây thơ như trẻ con, thật làm cho người khác thoải mái.

Đường Trần Yên nâng môi khẽ cười: “Cũng được”

.....

Chờ Trịnh Như Sơ tắm xong, hai người cùng đi xuống căn tin, chọn hai phần cơm rồi ngồi xuống một chiếc bàn trống, chưa được 2 phút lại có 3 nam sinh đi đến: “à, Như Sơ, bọn mình ngồi cùng được chứ?”

Cả hai cùng lúc nhìn, nhận ra người trước mặt là bạn cấp 3 của Trịnh Như Sơ cô từng gặp ở kiếp trước, ánh mắt cô chợt dừng trên một người, ánh mắt cậu dán chặt người cô, thấy cô nhìn qua vội vàng cúi đầu lảng tránh.

Ha? Đây là người hồi sáng nhất khẩn giúp cô mà? Cậu ta là Dịch Phàm kia?? Thật có chút khác biệt so với hình ảnh cuối cùng kia cô thấy nha, lại nhất gan như vậy a~~

Cô nhìn không được cong cong khoe môi cười với cậu một cái.

Trịnh Như Sơ gật đầu, chỉ vào phía đối diện vừa vặn có ba chiếc ghế, Đường Trần Yên nhìn qua chỗ trống cạnh mình, nghĩ đến còn một người nữa, lập tức vội vàng la lên: “Ế ế khoan đã, bạn học này, qua bên này ngồi được không?”

Tiêu Dịch Phàm sững sờ, lúng túng ngưng ngừng bụng khay cơm ngồi xuống cạnh cô, trầm mặc cúi đầu ăn cơm, một bộ dạng không quan tâm thế sự, hại Đường Trần Yên nhìn cười đến nội thương. Thì ra Dịch Phàm là cậu ta, cô nhớ ra kiếp trước chỉ gặp nhau đúng vài lần mà thôi, lúc đó nghe Trịnh Như Sơ nói cậu ta và Lâm Thành Luân kết làm huynh đệ, chơi thân từ tấm bé, tình cảm hai người như keo sơn, vậy cơ gì đến lúc cuối cậu lại chạy đến đánh Lâm Thành Luân? Rốt cục có chuyện gì mà cô đã bỏ lỡ?

“Mình đến trễ” Một đạo âm thanh ôn nhu vang lên bên tai mọi người, cùng lúc ngẩng đầu nhìn người tới, hấn nở nụ cười vô cùng rạng rỡ, gương mặt đẹp trai ga lăng phóng khoáng, lại nhiệt tình như lửa, thật dễ thu hút tầm mắt đôi phương. Hèn gì kiếp trước cô lại bị hấn mê hoặc đến khùng! Nghĩ lại thấy lúc đó mắt cô bị vấn đề mới thấy hấn là một người đàn ông tốt, hừ.

Ánh mắt sắc lạnh của cô không kiêng kỵ quét trên người hấn, chỉ là khoe môi cô vẫn nở nụ cười như thường!

Tiêu Dịch Phàm nghiêng đầu nhìn một cảnh như vậy liền chua xót ngâm thìa cắn cắn, sau đó thở dài một hơi chán nản, tiếp tục chính sự.

Lâm Thành Luân lớn lên được tướng tá bắt mắt! Rất dễ câu hồn phái nữ, giờ đây hấn mỉm cười với Trịnh Như Sơ và cô: “xin chào, mình là Lâm Thành Luân, sinh viên khoa kỹ thuật lắp ráp”

Tiểu Triệu lúc này mới nhớ chưa giới thiệu về bản thân, bỏ xuống chĩa tay từ Tiêu Dịch Phàm qua: “à quên chưa giới thiệu! Đây là Tiêu Dịch Phàm, kế tiếp là Lâm Thành Luân, đến tớ là Tiểu Triệt, cạnh tớ là Khải Minh, bọn tớ đều cùng phòng”

Trịnh Như Sơ ánh mắt sáng lên, nũng nịu trả lời, ánh mắt lại cố chấp dán chặt trên người Lâm Thành Luân không rời, có một loại si mê khó cưỡng.

“à, đây là..” Lúc này Trịnh Như Sơ mới nhớ ra chưa hỏi tên Đường Trần Yên, ấp úng nhìn qua cô.

Đường Trần Yên mỉm môi cười khẽ: “Mình là Đường Trần Yên”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Nơi Đây Còn Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bồi rồi

Lâm Thành Luân ánh mắt nhìn Đường Trần Yên nhiều hơn mấy cái, vừa ăn vừa nói: “Hay tối nay chúng ta đi đâu chơi chung đi, dù sao mới đến chưa quen nhau nhiều, sau này chúng ta một nhóm cũng rất tốt”

Trịnh Như Sơ lập tức hưởng ứng, thích thú ngáy thơ nhìn Lâm Thành Luân: “hì hì, mình thấy được đó, phòng mình còn hai người nữa, lát nữa về mình sẽ nói lại” Người con trai trước mắt cô thật sự rất nổi bật, làm cô nhìn 1 lần đều không rời đi được, nếu như đi với nhau nhiều, cô tin chắc chắn anh sẽ thích cô cho xem.

Đường Trần Yên im lặng ăn cơm, đáy lòng dâng lên một cỗ lạnh lùng, nhìn hai người biểu hiện rõ như vậy thế mà kiếp trước cô lại không nhận ra a? Nghĩ lại đúng là cô bị thiếu năng mắt rồi

Khải Minh cùng Tiểu Triệt càng không có ý kiến, cuối cùng nghĩ đến Dịch Phàm là trưởng phòng nên mở miệng hỏi cậu: “Dịch Phàm, cậu thấy được không, dù sao cậu cũng là trưởng phòng”

Tiểu Dịch Phàm nghe nhắc đến mình liền ngẩng đầu, khẽ nhìn qua Đường Trần Yên, khó khăn nói: “Vậy, xem bên bạn ấy có đồng ý hết không đã, mình sao cũng được”

Đường Trần Yên nhìn mấy cặp mắt đang hướng về cô, lúc chạm mắt với Lâm Thành Luân cô cực kỳ khó chịu, thật sự nghĩ càng cách xa hẳn càng tốt, nhưng mà.... còn lão Tiêu nhà cô thì làm sao bây giờ? Có nên tấn công cậu ngay không đây?

Trịnh Như Sơ lắc lắc cánh tay của Đường Trần Yên, một bộ dáng đáng yêu: “Yên Yên, đồng ý đi, cậu là trưởng phòng cũng phải vì phòng chúng ta mà suy nghĩ nha, các cậu ấy lại tốt như vậy mà” Nói xong còn ngại ngùng liếc nhìn Lâm Thành Luân một cái thật ý tứ.

Đường Trần Yên đè nén cảm xúc muốn chà xát cánh tay lại, cuối cùng vì lão Tiêu nhà mình gật đầu chấp thuận: “Vậy được, tối về mình sẽ nói với thú Thú và Thôi Thôi sau”

Tiểu Dịch Phàm ánh mắt vui sướng cúi đầu ăn cơm, tim đập thình thịch, vậy có nghĩa là ngày nào cũng được gặp cô? Nghĩ đến đầu óc cậu càng nóng hơn, một cỗ hạnh phúc không ngừng dâng trào.

Lâm Thành Luân hài lòng cười thỏa mãn, sức hút của anh vẫn là không kém đi, cô gái này lại hấp dẫn như vậy, anh nhất định sẽ làm cho cô ấy mê mẩn vì mình, ánh mắt hoa đào vẫn không ngừng nhìn Đường Trần Yên.

Trịnh Như Sơ vừa quay qua bắt gặp một cảnh này, gương mặt hoảng hốt âm trầm, xấu xí liếc qua Đường Trần Yên, thật lâu mới lấy lại tâm trạng, tươi cười hơn hờ: “Thành Luân, cậu cho mình số điện thoại của cậu đi, lát nữa có gì mình gọi cho cậu thông báo”

“À, được, 01xxxxxxx, Yên Yên cậu cũng lưu số mình lại đi” Lâm Thành Luân sáng khoái cười cười, trực tiếp gọi tên thân mật của cô.

Đường Trần Yên nháy mắt tịt cảm xúc, ánh mắt hờ hững nói: “Thật xin lỗi, mình không thích người lạ gọi nữ danh của mình” Đường Trần Yên cô còn có thể bỏ qua vì ở chung phòng, gay gắt quá cũng không được, nhưng đối với tên khốn này cô lại không nhịn được, ghê tởm.

lâm Thành Luân vẫn rất tự nhiên: “Không sao, chúng ta cũng sắp thân rồi mà”

Khải Minh này giờ im lặng nhìn không được xen vào: “Thôi mà, chắc cậu ấy chưa quen...”

Còn chưa nói xong, đã thấy Đường Trần Yên cắt ngang: “Vì mình không thích cậu gọi thôi!”

Nụ cười trên mặt Lâm Thành Luân cứng ngắc, lúng túng không biết phải làm sao, lần đầu tiên có người khác dám thẳng thắn nói ghét anh, thật đúng là không thể tin được.

Mọi người cũng không ngờ Đường Trần Yên lại không nể tình như vậy, im lặng không lên tiếng, không khí có chút cứng nhắc.

Trịnh Như Sơ khoe môi cong lên, thật quá tốt, Đường Trần Yên cứ như vậy Lâm Thành Luân sẽ chán ghét cho xem

Lúc này Đường Trần Yên mới cười mỉm, nhẹ nhàng nói: “Cậu đẹp trai như vậy, mỗi lần gọi nữ danh thật khiến mình không chịu được mà ngại ngùng a, nên vì tính mạng mình cậu đừng gọi nhé, ha ha”

Nghe xong Lâm Thành Luân mới dịu xuống, cười răng rở: “Thì ra là như vậy, không sao, nếu vậy mình sẽ không gọi” “Hừ, thích anh như vậy lại còn giả vờ từ chối, đúng là con gái.

Tiểu Dịch Phàm phút trước còn vui vẻ phút sau nghe cô nói liền xịu xuống, nắm chặt thìa trong tay, im lặng không nói gì, cô thật sự thích Thành Luân

sao?

Lâm Thành Luân đưa điện thoại:“ Cậu lưu số mình lại đi”

Đường Trần Yên gượng cười:“ A? Mình không mang điện thoại” Số hán cô còn cần lưu sao? 14 năm gọi nhắn tin cho hán, cô thuộc như lòng bàn tay, cô cũng không ngờ người cùng giường chung chăn bao nhiêu năm với cô lại có thể gài bẫy hại cô chết oan, đến mặt mẹ cũng không gặp được, phải chết trong âm thầm không ai biết đến, nếu không phải Dịch Phàm xuất hiện, cô còn nghĩ rằng mình dù có biến mất cũng không ai quan tâm, lúc đó hình như còn có Lâm Chính chạy đến sau ôm Dịch Phàm ngăn lại thì phải? nói vậy là Lâm Chính nói cho Dịch Phàm biết tin cô chết?

“Vậy đọc số cậu cho tớ đi” Lâm Thành Luân vẫn chưa từ bỏ.

Đường Trần Yên đen mặt lại, gượng cười:“ Ngại quá, trí nhớ mình rất tệ. Không nhớ được số điện thoại của ai cả!”

Khải Minh và Tiểu Triệt cũng đưa số cho Trịnh Như Sơ, nói chuyện rất hợp cạ.

Lâm Thành Luân tiếc nuối cất điện thoại, nhưng vẫn rất ga lăng:“ Không sao, buổi tối cậu mang theo điện thoại cũng đượ”

- _ Đường Trần Yên từ chối cho ý kiến, khẽ nhìn qua thấy Tiêu Dịch Phàm đang ủ rũ ăn cơm, cô khẽ cong môi cười mỉm, thật là khác biệt nha~

Tiêu Dịch Phàm ủ rũ đứng dậy bê mâm cơm:“ Các cậu cứ ăn đi, mình về trước” Nói xong quay người rời đi.

Mấy người chào cậu xong vẫn hăng say nói chuyện, Lâm Thành Luân cũng sôi nổi gia nhập, rất nhiệt tình nói chuyện khiến Trịnh Như Sơ cười nức nẻ.

Đường Trần Yên lặng lẽ bụng cam com đi, đưa cho bác rửa mâm xong mới đi ra ngoài, ngo quanh ngo quắt, nhìn thấy bóng lưng quen thuộc kia cô vội vàng chạy theo, không ngừng hô lên:“ Dịch Phàm, Dịch Phàm!”

Tiêu Dịch Phàm còn đang buồn rầu vì lúc nãy, sau lưng bỗng truyền đến giọng của người con gái mình yêu thầm bấy lâu nay, khẽ dừng lại, sau đó lắc lắc đầu, có phải cậu cuồng quá đến nỗi ảo giác luôn rồi hay không? Cất bước đi tiếp.

Vừa nhìn cậu dừng lại cô còn chưa kịp cười lại thấy cậu bước đi, đùa gì thế? Lơ luôn cả cô? Tức giận hét lên:“ Bạn học Tiêu Dịch Phàm-----!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Nơi Này Còn Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đi chơi

Tiêu Dịch Phàm nhui mày quay lại, thấy Đường Trần Yên đang thờ hồng học đến, cậu vội đi lại, ấp úng nửa ngày mới hỏi:“ Chuyện gì thế?” Cô lại đuổi theo cậu? Không phải nên ở bên trong nói chuyện với Thành Luân sao?

Đường Trần Yên ổn định lại hô hấp mới nhìn cậu cười cười, ngại ngần nói:“ Cho mình xin số điện thoại cậu đi” Cô lúc này định học thuộc số cậu khi cậu đọc cho Trịnh Như Sơ, ai ngờ cậu lại cứ im lặng không nói gì hết, buộc cô phải chạy theo xin số, ặc, đúng là...có chút ngại ngần đi? Cô là con gái lại đi xi số một thằng con trai? Nghĩ nghĩ cô nói thêm

“À, cái đó, dù sao cùng là trường phòng, sau này có gì mình có thể nhờ cậu giúp được không?” Cái lý do này cũng không quá tệ đi?

Cô vừa dứt lời, cậu đã nhanh chóng đồng ý, gương mặt cũng dần dần đỏ ửng:“ Được, có gì cứ nhờ mình đi, mình rất vui khi giúp cậu”

Đừng nói là cậu đang mơ? 11 năm thầm mến cô cũng không phải là ngắn, đến bây giờ cậu mới được cô nhờ vả, nếu không phải sợ cô hoảng sợ, cậu còn muốn giúp cô nhiều hơn kia.

Đường Trần Yên buồn cười, lấy điện thoại từ trong túi ra, đưa cho cậu:“ Lưu lại đi!” Thì ra, cậu vốn đã yêu cô từ khi đại học cơ à? Chỉ vì cô mãi rong đuổi theo Lâm Thành Luân mà bỏ lỡ người đàn ông tốt như thế này, haiz, Dịch Phàm ơi Dịch Phàm, nếu lúc đó anh kiên quyết nắm lấy em thì đâu đến nỗi, thôi được rồi, anh không nắm được thì để em nắm anh vậy....

Tiêu Dịch Phàm nhấn một dãy số, lưu lại rồi trả máy cho cô, khẽ cười ngây ngô:“ Rất vui được biết cậu, Trần Yên”

Đường Trần Yên nhận lại điện thoại, nhìn mấy chữ “Bạn học Tiêu” cô xóa xóa, ghi lại thành” Lão Tiêu “, sau đó vừa lòng cất điện thoại, tạm biệt cậu rồi trở về ký túc xá, trong lòng cảm giác khoa chịu vì Lâm Thành Luân lúc này tan biến hoàn toàn, khóe môi cong cong, khẽ quay đầu lại nhìn theo bóng lưng kia..

Thì ra, nơi này còn có anh!!!!

... ..

Tối đến, Thú Thú Và Hà Từ Thôi nghe xong hưởng ứng mãnh liệt, bốn người vừa đi vừa tán dóc đến chỗ hẹn, Trịnh Như Sơ len lén nhắn tin cho Lâm Thành Luân, y như sợ Đường Trần Yên thấy sẽ hỏi số điện thoại của hắn vậy.

Đến cổng số 2 được 10 phút, đám Lâm Thành Luân mới đến, cười cười xin lỗi: “Xin lỗi đến trễ, chúng ta đi KTV nhé?”

Trịnh Như Sơ hào hứng gật đầu: “Được đó”

Thú Thú Và Hà Từ Thôi hưng phấn vừa đi vừa hát hò, làm đám con trai cười âm lên, Trịnh Như Sơ một bước cũng không rời khỏi Lâm Thành Luân, cố gắng làm ra vẻ đáng yêu, lâu lâu chu chu môi lên, rồi lại vận vẹo khuôn mặt, làm Đường Trần Yên cô nhìn mà muốn tát cho một phát để thỏa mãn -_-

Dịch Phàm đi đằng sau ảo não không ngừng, cứ tưởng sẽ được nói chuyện với cô nhiều hơn, giờ đồng người thế này thì cậu phải làm sao? Chủ động bắt chuyện?? Hay là giả vờ lơ đãng nói vài câu?? A-----, rốt cuộc phải làm sao, chuyện liên quan đến cô là không khi nào cậu bình tĩnh suy nghĩ được, thật là...

“Này, cậu làm sao vậy?” Còn đang suy nghĩ không xong, đã có một bóng dáng xuất hiện đi bên cạnh Tiêu Dịch Phàm, nhẹ nhàng mở miệng.

Tiêu Dịch Phàm quay sang, nhìn nụ cười trên mặt cô, cậu lúng túng gãi gãi đầu, ho khan mấy cái: “à, cái kia, không..... Không sao”

Đường Trần Yên khẽ cười một cái, vẫn là cậu còn non lắm!

.....

Vào một quán KTV nổi tiếng, mọi người bắt đầu âm ỉ chọn bài, Từ Thú Thú cầm mic hò hét không ngừng, vừa hát vừa hươu chân tay loạn xạ, Tiểu Triệt và Khải Minh ham vui cũng tham gia nhảy múa, khôi hài hết sức. Trịnh Như Sơ vờ như vô tình ngồi xuống cạnh Lâm Thành Luân, rồi cười cười đơn thuần, mắt khẽ liếc nhìn hắn thế nào.

Đường Trần Yên ngồi xuống cạnh Hà Từ Thôi, lôi vài gói bim bim trên bàn ra ăn, nhìn 3 người đang càn quấy trên sàn kia, cười nức nẻ, quãng thời gian này, thật tốt biết bao, vì sao kiếp trước cô lại không biết hưởng thụ nó? May sao, ông trời còn cho cô một cơ hội quay về, tuổi thanh xuân, thật đẹp!

Tiêu Dịch Phàm ngồi im lặng một góc, không lên tiếng, ánh mắt lại ôn nhu nhìn về một hướng, khỏe môi cong lên hạnh phúc, cô đẹp nhất là lúc cô cười, cũng vì nó mà cậu thôn thức biết bao nhiêu năm, cứ nhìn thế này thôi cậu cũng thấy thật vui.

Mãi đến 23h37 bọn họ mới trở về trường, bầu trời đen như mực, có lẽ là sắp mưa rồi, vội vàng chạy về quả nhiên mưa liền ào xuống, vừa la hét vừa cười cùng nhau chạy, Đường Trần Yên như cảm thấy một mùa thanh xuân chưa qua này thật tươi mát, y hệt những cơn mưa này...

Còn đang hối hả chạy, trên đầu cô bỗng nhiên xuất hiện một áo khoác da, cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tiêu Dịch Phàm dùng thân thể che chắn cho cô, cậu hé môi cười lộ ra hai cái răng nanh trắng ngà, đẹp trai cực kỳ: “áo mình chống nước, cậu con gái thì nên giữ sức khỏe”

Chỉ vài câu đơn giản, đã khiến Đường Trần Yên cảm động, càng xúc động mừng rỡ bản thân mình kiếp trước một cách thậm tệ, may thấy chưa, cậu lại tốt như vậy mà mà chả quan tâm, đúng là thứ ngu nhất trên đời này mà! Hừ.

Bàn tay to lớn của cậu chợt nắm lấy tay cô, ra sức chạy, không nhìn thấy mặt cậu như thế nào nhưng cô thấy tai cậu hình như đang đỏ lên a?

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Nơi Này Còn Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Mỗi nguy hiểm xuất hiện

Sang ngày hôm sau, phòng của Lâm Thành Luân rủ phòng cô đi ăn trưa, tất nhiên bọn cô cũng không từ chối, vì mới đến chưa quen thuộc nơi này nên việc dẫn đi ăn phụ thuộc vào Lâm Thành Luân, hắn dẫn mọi người đến một quán ăn sang trọng, không quên nói: “Bữa trưa hôm nay để mình mời nhé, xem như quà cho các cậu đi”

“oa, vậy thì còn gì bằng” Trịnh Như Sơ thần sắc vui vẻ, dễ thương nhìn Lâm Thành Luân chớp chớp đôi mắt to của mình, Lâm Thành Luân này quả nhiên là một người đàn ông thật thụ, ga lăng, đẹp trai, lại còn nhiều tiền, còn rùa vàng này không dành cho cô thì dành cho ai đây, ha ha.

Từ Thú Thú thích chí cười đến ngoác miệng, ôm tay Hà Từ Thôi lắc lắc: “Ha ha ha, lại được ăn miễn phí rồi nha”

Khải Minh và Tiểu Triệt cầm thực đơn gọi mấy món rồi đưa cho đám con gái chọn, Từ Thú Thú gọi một lúc 5, 6 món, mọi người thấy khỏe môi chỉ co rút một hồi kịch liệt, cô gái này sức ăn thật mạnh mẽ a?

Đường Trần Yên bụng ily trà uống một ngụm, lơ đãng ánh mắt của Lâm Thành Luân đang nhìn cô, chờ một lúc rồi mà vẫn không thấy Dịch Phàm đến? Đáng lẽ cậu nghe có cô đi sẽ nhất quyết đến chứ? Nghĩ nghĩ cô vờ như vô ý hỏi Khải Minh ngồi bên cạnh: “Úa? Hình như còn một người tên Dịch Phàm

nữa đâu, sao hôm nay không thấy?”

Khải Minh đang nói chuyện với Hà Từ Thôi nghe cô hỏi thì quay đầu sang “A” một tiếng, cười vô cùng thích thú: “à, tên đó đang bận đi với gái rồi” Trong 4 người, Dịch Phàm phải gọi là trầm lặng nhất, ít khi quan tâm đến chuyện xung quanh, thế mà không ngờ sáng nay lại có một bạn học nữ đến tìm, chắc chắn.

Đường Trần Yên như sét đánh trên đỉnh đầu, không thể tin được từng Khải Minh, cái gì? Cậu đi với người con gái khác? Đùa gì thế, cô còn chưa có lời cậu về nhà đâu a? Chưa gì đã có đối thủ sao? Cố gắng bình tĩnh lại, trầm mặc suy nghĩ, hay là.... vốn cậu đã có bạn gái, nên kiếp trước mới không thể nắm tay cô được? Càng nghĩ cô càng rối não, vì cậu cô mới cần rảnh cần cô đến đây học, thế mà cậu lại có người yêu rồi?

Khải Minh nhìn cô thì tưởng cô giống như mình, không thể tin được người như cậu ta lại có người để ý, nên cười hắc hắc nói: “Không tin được đúng không? Nhưng sự thật chính là thế a~ Tiểu triệt, sáng nay cậu ra mở cửa mà, kể lại nghe đi” Nói xong vỗ vỗ bàn với Tiểu Triệt ngồi đối diện ra dấu.

Tiểu Triệt vừa nghe đến đó liền hăng say tiến sát lại cô và Khải Minh, thì thà thì thầm, một bộ dáng thần thần bí bí không cho người khác nghe, khiến cô nhìn rất muốn cười lại không cười nổi.

“Sáng nay, mới còn sớm, có một cô gái đến tìm Dịch Phàm, nói là có chuyện, thế là mình gọi cậu ta ra, cô gái nói cái gì đó rất nhỏ mình không nghe rõ, nhưng mà mặt cô ta đỏ bừng lên mới ghé chứ, mình nghĩ chắc là cô ấy có ý với Dịch Phàm rồi” Dứt lời cười đến vô si.

Khải Minh còn chưa sợ Đường Trần Yên đang bùng bùng lửa giận, tiếp tục châm dầu vào lửa: “Mình nghĩ cậu ta dễ tính như vậy, chỉ sợ đã thích cô gái kia rồi, hắc hắc”

- - Đường Trần Yên cảm giác cả người như bị kiến cắn, muốn gãi lại gãi không được, ngứa ngáy không chịu nổi (ý chỉ ấy là tức giận nhưng không phát tiết được), hít một hơi thật sâu, cầm thìa lên định gấp đồ ăn ăn cho dịu xuống, chưa gì đã thấy một khối thịt nằm trong bát, cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt lấp lánh cười của Lâm Thành Luân, cô cúi đầu khều khều cục thịt, gấp bỏ ra bàn, người ngại ngùng: “Thật ngại, mình không thích ăn thịt”

Lâm Thành Luân dường như cảm giác được cô không phải là vô tình như vậy, mà thật sự ghét hẳn, rõ ràng chỉ mới gặp nhau hôm qua thôi mà làm sao cô ghét hẳn như thế có thâm thù đại hận như vậy? Nghĩ vậy hắn nheo mắt nhìn cô, chậm rãi hỏi: “Trần Yên chúng ta đã gặp nhau lần nào chưa?”

Trịnh Như Sơ vốn đang cười nói với Từ Thú Thú, nghe Lâm Thành Luân hỏi Đường Trần Yên như vậy, cô không nhận được hốt hoảng, cái gì? Hai người bọn họ từng gặp nhau rồi sao?

Vì sao Đường Trần Yên không nói cho cô biết?!

Đường Trần Yên vừa ăn được miếng đậu non nghe hắn hỏi như vậy, không khỏi nghi ngờ, không lẽ hắn nhận ra được thái độ của cô a? Quả nhiên cô vẫn là chưa kiểm soát được hận ý của bản thân rồi! Khẽ mỉm cười lắc đầu: “Chưa từng”

“À, vậy sao? Mình cứ tưởng từng gặp rồi” Lâm Thành Luân nhàn nhã gấp một miếng cá cho vào bát, mới gặp nhau thì làm sao cô hận hắn được chứ, chắc là do hắn nhạy cảm quá rồi, bản thân hắn thì ai mà ghét được, ít nhất đối với con gái hắn rất tự tin.

Ăn cơm uống nước đồ xong, hai nhóm chia nhau ra về, vì hai ký túc xá ngược hướng nhau nên không thể đi chung, Trịnh Như Sơ và Từ Thú Thú rủ nhau đi mua mấy thứ vặt vãnh nên chỉ có cô và Hà Từ Thôi về ký túc xá.

Đi được nửa chừng gần đến ký túc xá nữ, Đường Trần Yên bắt gặp được hình bóng quen thuộc đang đứng với một cô gái mặc váy ngắn cười nói đến vui vẻ, sắc mặt cô tối đi rất nhiều, mặc dù nói cô và cậu chưa là gì, nhưng trải qua kiếp trước và sống lại kiếp này mà nói đối với cô cậu chính là một nguồn động lực khác, rõ ràng muốn cùng cậu xác định! Thế mà.... lòng cô quả thật có chút nhói lên khó chịu.

Mặt mày âm trầm đi ngang qua hai người, Hà Từ Thôi bỗng dưng kéo tay cô: “Này Yên Yên, cái cậu hay đi với bọn Khải Minh đang nhìn chúng ta kìa”

Đường Trần Yên cúi cùng vẫn không nhận được liếc sang, đúng là cậu ta đang nhìn về phía cô, hừ lạnh một tiếng, cô quay mặt đi nhấn nhó: “Không quen!”

Hà Từ Thôi chép miệng, ừ thì không quen!

Tiêu Dịch Phàm đang nói chuyện nhìn thấy Đường Trần Yên đi đến, khoe miệng cậu không tự chủ được cong lên, ai ngờ lại thấy cô lạnh lùng nhìn mình, rồi một bộ dáng không nhận ra cậu cứ bước đi như thế, Dịch Phàm sững sờ tại chỗ, hôm qua không phải còn rất tốt sao?

Cô gái đứng trước mặt cậu hươu hươu tay: “Dịch Phàm, cậu nghe mình nói gì không?”

Tiêu Dịch Phàm giật mình nhìn cô, rồi lắc lắc đầu tỏ vẻ mình không sao, ánh mắt thủy chung dán trên người Đường Trần Yên cho đến lúc không thấy nữa, đáy lòng cậu thở dài một hơi, cảm giác này thật sự rất không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thị Ra Nơi Đây Còn Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nằm trên giường Đường Trần Yên làm gì cũng cảm thấy bức bối, ánh mắt hung hăng nhìn trần trần nhà, tưởng tượng đó là gương mặt của Tiêu Dịch Phàm, sau đó cắn răng chửi thầm trong lòng mới khiến cô dễ chịu đi chút ít, vừa rút tai nghe ra đã nghe giọng của Hà Tử Thôi oang oang: “Chắc, trưa nay khi các cậu đi mua đồ, mình và Yên Yên đã gặp bạn học Tiêu kia a~”

Từ Thú Thú bóc gói khoai tay ra, nhàn nhả ăn, chỉ ngược mắt lên hỏi: “Thì làm sao?” Cái người đó cô cũng cảm thấy rất không thân thiện đi? Im lặng như một pho tượng, chẳng có tí ti gì là phong độ của đàn ông cả, đúng là quá kém sao với Khải Minh, Tiêu Triệt và Lâm Thành Luân kia.

Hà Tử Thôi ánh mắt sáng rực lên, giọng điệu có chút say mê: “Ài, cái gì mà làm sao, cậu ta nhìn kỹ thật ra đẹp trai ời là đẹp trai, mình thấy đám Lâm Thành Luân không bằng cậu ấy đâu, nếu sôi động thêm chút nữa thì quá tốt rồi a~~~”

Trịnh Như Sơ từ góc không ai thấy bĩu môi một cái, tên đó có gì mà so sánh với Lâm đại thần của cô? Đẹp trai thì thế nào, cũng không có ga lăng, ra tay hào phóng như Lâm đại thần, xì, còn không biết bề ngoài thì như vậy, không biết gia cảnh thế nào, nghĩ thế nào cũng không thể so sánh được với đại thần, đám người quê mùa cùng phòng cô cũng không biết có phải là tiểu thư hay là người quen đây?

Đường Trần Yên sắc mặt tối sầm lại, đó là Lão Tiêu nhà mình có được hay không? Các cậu lại muốn tranh cùng mình a?

Từ Thú Thú cười âm lên, chỉ vào mặt Hà Tử Thôi không hề nể tình chế giễu: “Dù thế thì cậu ta cũng không để mắt đến cậu đâu, đừng có ảo tưởng nữa, ha ha ha”

Hà Tử Thôi tức giận ném cái gối vào mặt Từ Thú Thú!, tức giận trừng mắt: “Nói cái gì vậy hả? Mình cũng rất ớn nha!” Đẹp thì đẹp, nhưng cô không có gu cứng nhắc như cậu ta đâu a, quá mức hồ hững với xung quanh, ai mà chịu có một người yêu suốt ngày bỏ mặc mình như vậy được, hừ.

Trịnh Như Sơ bỗng nhiên lên tiếng: “Mình có hẹn, đi trước nhé” Nói xong cô vội vàng bày đồ trang điểm ra bàn, bôi bôi trét trét vài lọ lên mặt, tô son vẽ mắt, sau khi nhìn trong gương thấy hài lòng mới cầm túi xách đi ra khỏi phòng.

Đường Trần Yên nhìn theo lạnh lùng, còn ai ngoài tên kia có thể làm cô ta vội vàng như thế sợ mất tiền thế nữa? Hừ, đôi nam nữ các người làm tôi chịu biết bao nhiêu khổ sở? Nghĩ lại cô vẫn đau lòng vì mình, tin tưởng họ như vậy, rồi cuộc đời lại là cái chết, thật sự cô vẫn rất không muốn tin, vì cô luôn xem Trịnh Như Sơ như người thân, còn đưa cô về nhà nhiều lần, cho cô ta tiền, kiếm việc giúp cô ta, dường như mọi thứ cô ta cô đều là một tay cô cho, vậy mà vì một người đàn ông sẵn sàng hại chết cô, đúng thứ súc vật mà.

Đến 7h tối, Đường Trần Yên vừa mới tắm xong bước từ phòng tắm ra, nghe Từ Thú Thú vừa nói vừa chỉ lên giường: “Vừa nãy có ai gọi cho cậu kìa Yên Yên, mình sợ là ba mẹ cậu gọi đến nên không có bắt máy”

Đường Trần Yên một tay cầm khăn lau mái tóc ướt nhẹp, một tay với lấy điện thoại trên giường, nghiêng đầu bấm vào nhật kí cuộc gọi nhờ, nhìn tên người gọi cpo nhìn không được kéo khóa môi dần ra, quay người đi ra ban công đứng, cô nhấn vào “lão Tiêu ♥” gọi lại, hừm, ít nhất còn biết gọi đến, nếu cậu không gọi, cô sẽ chẳng thêm quan tâm nữa.

“A lô” Giọng trầm trầm ấm áp từ bên đầu dây kia truyền đến, nghe như đang ngậm cái gì trong miệng vừa ăn vừa nói.

Đường Trần Yên nhìn ra phía xa xa, khẽ mở miệng: “Vừa nãy cậu gọi cho mình làm gì à?”

Giọng cậu nghe trong điện thoại lại chừng chặc như vậy, không hề giống khi nói chuyện với cô, lấp ba lấp bắp không rõ ràng, a? Có phải là ngại ngùng vì cô không nha? Nghĩ cũng có lý nên Đường Trần Yên cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều, tạm thời tha thứ cho cậu ngày hôm nay.

Tiêu Dịch Phàm đang đánh răng nghe giọng nói mềm mại quen thuộc kia, gạt mình nhìn tên người gọi đến, vội vàng súc sạch kem đánh răng trong miệng, lau lau sơ qua mới trả lời: “À, ban nãy định rủ cậu đi ăn tối, cậu rảnh không?” Mặc dù rất ngại gọi cho cô, nhưng cứ nghĩ đến ánh mắt kia của cô là cậu lại không chịu được, gọi 2 lần không ai bắt máy cậu còn tưởng cô thực sự ghét mình rồi, Còn đang ủ rũ đánh răng nghe cuộc gọi đến thuận tay nhấn trả lời, không ngờ lại là cô gọi cho cậu a?

Đây là đang muốn chuộc tội với cô hả?

“Ừm đang rảnh” Trong lòng Đường Trần Yên vô cùng đắc ý cười thầm, ngoan ngoãn thế này thì tốt, sau này mọi việc cô có thể dễ dàng sai khiến cậu, hắc hắc ~~~

Tiêu Dịch Phàm mừng rỡ, nhanh chóng mở miệng: “Vây 15 phút nữa mình ở dưới ký rúc xá chờ cậu nhé” Được đi ăn riêng với cô? cậu đang mơ hay thật a? giờ tay nhéo nhéo da mặt, cảm giác đau mới khiến cậu tin đây không phải là mơ, sung sướng chạy ra ngoài, mở tủ quần áo, chọn một cái áo sơ mi cùng quần bò màu nâu đen, mãi đứng trước gương ngắm qua ngắm lại, thế này được chưa nh? Lần đầu đi ăn riêng phải làm cô không mất hứng được!

Khải Minh nằm trên giường chơi game, liếc mắt nhìn Tiêu Triệt nháy nháy mắt, dùng khẩu hình mồm mà nói: Nhìn cậu ta hình như sắp đi đâu a?

Tiêu Triệt ánh mắt nghi ngờ nhìn Tiêu Dịch Phàm, rồi nhìn Khải Minh ra dấu: Hình như là thế.

Khải Minh háng háng giọng, dùng giọng điệu coi là tự nhiên nhất hỏi: “Dịch Phàm à, cậu sắp đi hẹn hò hay sao mà chau chuốt dữ vậy?”

Tiêu Dịch Phàm kéo kéo góc áo sơ mi lại, “ừ” một tiếng rồi cầm ví nhét vào túi, chạy nhanh khỏi phòng, để lại hai kẻ há hốc mồm nhìn theo, ông trời ời,

cậu ta ừ thật luôn? Không phải chứ? Trong 4 người không lẽ cậu lại có bạn gái trước họ hay sao a? Không thể tin được, không thể tin được a~~~

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Nơi Này Còn Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đường Trần Yên vừa xuống đến cầu thang đã thấy xa xa có người đứng dựa lưng vào thân cây, áo sơ mi quần bò ôm lấy vóc dáng hoàn mỹ, khoanh tay nhìn dưới đất, hình như đang nghĩ đến cái gì đó vui nên khóe môi cong cong lên, cô nháy mắt sững sờ, cậu quả thật rất đẹp trai nha? Soái ca còn phải chào thua cậu đi? Không bỏ lỡ khoảnh khắc này, cô lấy điện thoại ra chụp một tấm, sau đó cất vào túi, thong thả bước đến chỗ cậu: “Chờ lâu không?”

Tiêu Dịch Phàm còn đắm chìm trong suy nghĩ, bên tai vang lên giọng nói mềm mại dịu dàng, cậu theo bản năng quay sang, nhìn cô gái mắt phượng này ngài trước mặt, bỗng dưng cậu không đủ can đảm nói thành câu hoàn chỉnh: “Ch..... Chưa, mới... đến thôi”

Đường Trần Yên suýt bật cười thành tiếng, kìm nén lại vỗ vỗ vai cậu: “Vậy chúng ta đi thôi” Lão Tiêu nhà cô đúng là dễ thương thiệt a~~

Tiêu Dịch Phàm gật đầu, sai bước đuôi theo cô, khóe môi câu lên một nụ cười âm áp, cẩn thận hỏi: “Cậu muốn ăn gì? mình đưa cậu đi”

Đường Trần Yên nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi quay sang cậu nhún nhún lông mày: “Mỳ Ý được không? Và mì tương đen nữa”

Haiz, đúng là một chàng trai tốt, vẫn còn biết quan tâm đến khẩu vị của cô, kiếp trước Lâm Thành Luân mỗi lần dắt cô đi ăn đều là lôi kéo cô đi, nhiều lần có món cô không ăn được nhưng vì muốn hấn vui đành cắn răng đi theo, cứ mỗi lần như thế cô đều về nhà ăn bù, thành ra là cô đi cho hấn ăn còn cô thì nhịn về nhà ăn.

Tiêu Dịch Phàm nở nụ cười gật đầu, lộ ra hai cái răng nanh trắng ngà của cậu, càng tăng thêm sức hấp dẫn, cậu mở miệng: “Được! Ở trước trường có một nhà hàng rất ngon” Thật ra cậu không thích những thứ đó, từ nhỏ đến giờ bố mẹ đều không cho cậu ăn lung tung, vì vậy cậu dần dần không thích mấy thứ đó, càng đừng nói đến mấy rạp ăn vặt lề đường, chỉ nhìn thôi cậu đã cảm thấy dạ dày sôi sục khó chịu rồi, nhưng vì cô muốn ăn, cậu vẫn là sẵn sàng đưa cô đi ăn, miễn là thứ cô thích, dù có ghét cỡ nào cậu cũng có thể bỏ qua.

Đường Trần Yên lắc đầu nguây nguây, chu chu môi: “Không được, mình thích ăn mấy quán ven đường cơ, như vậy mới thoải mái chứ” Cô biết nhà hàng đó, nấu ăn thật sự rất ngon nhưng cô không muốn vào đó, vì kiếp trước cô từng đến đó với Lâm Thành Luân, ở đó cô còn trao nụ hôn đầu cho hấn, nghĩ thế nào thấy vào đó đều không thoải mái.

Tiêu Dịch Phàm cơ thể cứng đờ, vừa định mở miệng dụ dỗ cô, lại bất gặp gương mặt nũng nịu của cô, cậu như rơi vào mộng, thất thần gật đầu, giờ thì cậu biết cái gì gọi là ghét của nào trời trao của nấy rồi.

Hai người đi dạo dạo khỏi trường đã là bảy rưỡi tối, chọn một quán ăn nhỏ gần trường, gọi hai phần mỳ tương đen và mỳ ý ra, Đường Trần Yên cực kỳ nhiệt tình cầm đũa lên, ngập tràn sung sướng gấp một đũa cho vào miệng, rồi hưng phấn cười híp cả mắt, ôi, cái món này bao lâu rồi cô chưa được ăn a? kiếp trước từ khi lấy Lâm Thành Luân cô chưa hề ăn lại mấy món này, thật sự rất nhớ chúng a..

Tiêu Dịch Phàm vẫn ngồi im không nhúc nhích, khóe miệng nhìn thứ đen đen sền sệt kia không ngừng co rút, dạ dày bắt đầu co bóp khó chịu, cảm giác chướng chướng trào lên tận cổ lại bị cậu mạnh mẽ nuốt xuống, về mặt vẫn sùng nịnh nhìn cô đang hưng phấn ăn, cứ thế này nhìn cô cậu cũng no rồi.

Đường Trần Yên ngón vào miệng nhai nhai, giật mình quên mất còn có một Tiêu Dịch Phàm, vội nuốt xuống ai ngờ mắc nghẹn tại chỗ, ho sù sù, mặt cũng đỏ bừng lên, lấy tay ra hiệu cho cậu lấy ly nước.

Tiêu Dịch Phàm đang ngây người thấy cô ho dữ dội vội đứng dậy đi lấy nước cho cô, một tay vỗ vỗ lưng cô, miệng không ngừng nói: “từ từ thôi, từ từ thôi”

Một lúc sau cô mới hô hấp bình thường lại, nhìn cậu đưa cho đôi đũa, gõ gõ đũa mỳ: “Mau ăn đi chứ”

Tiêu Dịch Phàm cầm đũa, nhìn thứ đen đen trong đũa, lại nhìn cô, thấy cô đang mỉm cười chờ cậu ăn, đành cắn răng gấp vài cọng chậm rì rì cho vào miệng, không nhai, nuốt luôn xuống cổ, vừa định buông đũa lại thấy cô vẫn nhìn cậu chăm chú, vì thế cậu lại gấp thêm vài cọng nuốt lớn, mấy lần như thế cậu ăn đã vui đi rất nhiều.

Đường Trần Yên nhìn cậu ăn được nhiều rồi mới cúi đầu tiếp tục ăn, vừa ăn vừa cười cười thích thú kể vài ba câu chuyện cũ cho cậu nghe.

Tiêu Dịch Phàm nghe cô kể chuyện cũng cười theo, nhưng dạ dày cậu bắt đầu còn cào làm loạn, sau lần này cậu nhất định nằm liệt giường..

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Nơi Này Còn Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Chờ Đường Trần Yên ăn xong, cậu lập tức đứng dậy rót đưa đưa đến cho cô, mỉm cười:“Đã no chưa?”

Đường Trần Yên vốn đang uống ly nước cậu mới đưa, chợt nghe cậu nói như vậy nhất thời cả người cô dừng lại, chỉ là một câu nói, lại nghe như lời mời nhắn dành cho hai người yêu nhau, từ sâu trong đáy lòng cô dâng lên một cổ cảm động, mũi không nhịn được cay cay chua xót, viền mắt cũng đỏ ửng, cô cố gắng mở to mắt chớp chớp để ngăn cản nước mắt sắp rớt ra ngoài, cắn môi tiếp tục uống nước, che giấu đi rồi loạn trong mắt.

Tiêu Dịch Phàm thì lại khác, nhìn cô như vậy lại nghĩ cô không vui, có lẽ do cậu quá vội vàng à? cô hẳn là ăn chưa no rồi! Thầm mắng chính mình ngu ngốc, cậu kéo ghế ngồi xuống lại, vội vàng nhìn cô nói:“Cậu chưa no hả? Hay là ăn thêm thứ gì đó nhé? Cháo ngô sen được không? Hủ tiếu Tứ Xuyên? Hay là cậu thích ăn súp cua không? Mình gọi cho cậu hết nhé?” Cậu một bên nói một bên cầm thực đơn nhìn, không ngừng nói, y như sợ cô sẽ trở mặt với cậu luôn vậy.

“Tạch” Một giọt nước mắt nặng nề rơi trên bàn gỗ, cô đặt mạnh ly xuống bàn, xoay người chạy nhanh ra ngoài, gương mặt xinh đẹp ướt đẫm nước mắt, cô biết cậu yêu cô, đó là vì cô sống lại, nhưng cậu cứ tốt với cô như vậy cô lại càng hận bản thân mình, cảm giác bất động nằm trong căn phòng lạnh lẽo kia cô mãi mãi không xua đuổi được, chính bản thân mình quá ngu nên bản thân mới chết, mới hại Tiêu Dịch Phàm ăn nhấm nhịn đau như vậy! tất cả chỉ là tại vì cô!

Tiêu Dịch Phàm nhìn cô bất ngờ bỏ đi như vậy, trong lòng càng thêm chắc chắn cô ghét mình, vội vàng cầm túi xách cô để quên lên tay, đặt 2 tờ tiền giá trị lớn lên bàn không màn dư hay không đâm đầu chạy ra ngoài, trong lòng không ngừng căng thẳng, chính mình hèn cô ra lại làm cô không vui, thật đáng chết mà!

Ông chủ cầm hai tờ tiền trên tay, miệng ý ới muốn gọi lại nhìn người ta cứ như trâu điên chạy đi thế kia đành ngậm miệng lại nhìn theo, haiz, ít nhất phải lấy tiền dư chứ, hai tờ này cậu có gọi hết thực đơn vẫn còn dư đấy!

Đường Trần Yên chạy không dừng lại chút nào, đến khi không chạy nổi nữa mới dừng, cảm giác sau lưng cậu đang đi đến, cô lập tức hô lên:“Đứng đến đây” Cô khoongmuons cậu nhìn bộ dạng chật vật của cô lúc này, càng không muốn cậu nhìn thấy đau thương trên người cô.

Tiêu Dịch Phàm dừng lại, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn đang xoay lại với mình, tâm tình của cậu không thể diễn tả nổi, hạ ánh mắt xuống, cậu trầm giọng mang theo chút bi thương:“Được rồi, vậy.... cậu về cẩn thận, mình về trước”

Nếu người ta đã ghét mày, thù dù mày có thuơng người ta, có quan tâm người ta thế nào đi chăng nữa, cũng làm người ta chường mắt, chỉ bằng vì để cô vui, cậu một mình ôm lấy cảm giác này cũng được rồi. Xoay lưng đi về hướng ngược lại với cô, quên luôn túi xách còn chưa kịp trả cho cô, cứ như vậy cảm về ký túc xá.

Đường Trần Yên quay đầu, nhìn bóng lưng cô độc kia cô lại cảm thấy không nổi, đứng nhìn cậu đi xa rồi cô mới một mình thần thờ về ký túc xá.

... ..

Vừa về đến phòng, Tiêu Dịch Phàm quên luôn cả cảm giác còn cào đang âm ỉ quấy nhiễu trong dạ dày, một mực chui vào phòng tắm, xả nước lạnh ào ào đổ xuống, thân hình rắn chắc đứng ngâm mình trong dòng nước, cậu nhắm hai mắt lại, nín chặt môi, ngũ quan điều khác nổi lên một tia phiền lòng nặng nề, không lẽ. Cứ như vậy cậu và cô lại trở thành người xa lạ sao?

Vừa tắm xong, cậu mặc đồ ngủ bước ra ngoài, bất ngờ chạm mặt Lâm Thành Luân đang khoanh tay, sắc mặt âm trầm nhìn cậu, vẻ mặt rõ ràng không vui.

Tiêu Dịch Phàm trong lòng có tâm khổ sở, không muốn cùng ai nói chuyện trực tiếp đi ngang qua hắn, không ngờ đến lại nghe hắn nói:“Dịch Phàm, cậu có ý với Yên Yên hả?” Lúc nãy hắn hẹn Trịnh Như Sơ ra ngoài, vốn dĩ muốn mượn cơ này để tìm hiểu về Đường Trần Yên, không nghĩ đến lúc ra về lại bắt gặp cảnh Đường Trần Yên chạy trước, Tiêu Dịch Phàm chạy sau, từ lúc đó hắn liền cảm thấy nguy cơ trầm trọng, dường như cô ấy đối với Dịch Phàm rất khác, về phần khác thế nào thì hắn không nói rõ ra được.

Tiêu Dịch Phàm không nghĩ hắn ta sẽ hỏi như thế, nhất thời kinh ngạc, sau đó trầm xuống, cô và cậu, đã không còn cơ hội để tiếp xúc nữa rồi, cô chán ghét cậu đến như vậy, cậu còn muốn nhón nhơ ở trước mặt cô hay sao? Về phần Lâm Thành Luân, hắn và cậu chơi chung từ nhỏ, ngoại hình xuất chúng, tính tình cởi mở, lại vô cùng hòa nhã, đứng cùng cô lại xứng hơn cậu rất nhiều, biết đâu người có thể đem lại hạnh phúc cho cô không phải là cậu mà là Thành Luân, nghĩ vậy cậu lạnh nhạt nhìn hắn, giọng điệu cực kỳ lạnh nhạt:“Không có, chỉ là bạn bè thôi”

Lâm Thành Luân nghe vậy thì an tâm rất nhiều! Vỗ vỗ vai Tiêu Dịch Phàm cười:“Vậy thì tốt, tớ sẽ tán đổ cô ấy,đến lúc đó nhất định sẽ khao cậu”

Tiêu Dịch Phàm không ý kiến, trèo lên giường đóng cửa phòng lại, nằm trên giường nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng niệm chú rằng bản thân hãy quên đi, quên đi cô!

... ..

1h sáng.

Con đau một ngày kịch liệt hơn, sắc mặt cậu trắng bệch tái nhợt đến đáng sợ, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, ướt đầm cả người cậu, hai mắt đau đớn gắt gao nhắm lại, từ miệng rót cục không nhìn được rên hừ hừ, cả người co cụm thành một đoàn run lên kịch liệt, biết ngay mà, cậu đoán không sai cái thứ kia nhất định sẽ không buông tha cho cậu, luv này về nếu uống thuốc luôn là ổn rồi, cậu lại bị tâm trạng quá nhiều quên mất.

“Hừ, hừ”

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Nơi Này Còn Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Tiêu Dịch Phàm sắc mặt trắng bệch, môi không còn một chút huyết sắc, mồ hôi lạnh chảy từ trên trán từng giọt từng giọt thấm ướt vào nệm, cả người co quắp lại như con tôm, hai mắt gắt gao nhắm chặt rên rì: “Hừ.... hừm...”

Khải Minh mơ mơ màng màng giật mình từ trong giấc ngủ, ngồi dậy gãi gãi đầu nhìn sang căn phòng đóng cửa kín mít của Tiêu Dịch Phàm, ồ ồ mở miệng: “Dịch Phàm, khuya rồi ngủ đi chứ, có muốn quay tay thì chờ sáng mai hẳn lắm, óp” Nói xong còn ngáp một cái rất lớn.

Tiêu Dịch Phàm rất muốn mắng cậu ta một trận, nhưng căn bản là không có sức nói nổi một chữ, con đau ngày càng dữ dội, cậu lại càng rên lớn hơn, trong lòng không ngừng lăm bằm, thề không bao giờ ăn thứ đó nữa, kinh tởm! (-.- đặc sản mà anh la tởm)

Khải Minh lần này tức giận đứng dậy đi xuống giường, nắm tay đập thùng thùng lên cánh cửa, gất lên: “Tiêu Dịch Phàm, làm ơn đừng có rên nữa được hay không hả, mộng xuân thì cũng phải giữ miệng chứ”

Tiêu Dịch Phàm nhích người một cái, “Phịch” một tiếng rơi xuống giường, cả người ê ẩm không dứt: “Khải.... Khải M....Minh”

Khải Minh nghe tiếng động lạ, áp tai lại nghe thấy giọng thều thào như sắp chết của Tiêu Dịch Phàm, cảm nhận có gì đó không đúng, cậu lập tức đổi giọng gọi lớn: “Dịch Phàm, cậu làm sao vậy? Dịch Phàm?”

Lâm Thành Luân và Tiểu Triệt cũng bị tiếng ồn làm thức giấc, dụi dụi mắt khàn khàn giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Khải Minh dùng vai đẩy cửa, hung hăng nói: “Dịch Phàm, cậu ta có chuyện rồi, mình gọi nhưng cậu ta không hề tiếng” Cậu hình như không nghe nhầm tiếng Dịch Phàm vừa gọi cậu, rõ ràng là cậu ta xảy ra chuyện, đừng nói là làm mấy cái chuyện nhạy cảm kia, dù có cậu cũng không tin là Dịch Phàm như vậy, chẳng qua vừa nãy nghe tiếng cậu ta ồn cậu mới nói đùa chút, ai ngờ..

Tiểu Triệt bò từ tầng hai xuống, đi lại phòng Tiêu Dịch Phàm cũng lên tiếng gọi: “Dịch Phàm, cậu nghe bọn mình gọi không? mở cửa ra đi”

3 người thay nhau gọi, rồi quyết định dùng sức phá cửa ra, thật ra ký túc xá quy định là 4 người một phòng, nhưng riêng phòng của bọn họ lại có thêm 1 phòng nhỏ bên trong, là phòng riêng của Tiêu Dịch Phàm, vì cậu bị mắc hội chứng sạch sẽ căn bản là không cùng người khác sống chung, ngay cả mấy việc nhỏ nhặt như khoác vai nắm tay cậu đều bị “dị ứng”, nhà trường vì được bệnh viện gửi giấy xác nhận bệnh tình cậu rất nghiêm trọng, nên được đặc dụng ở riêng, tính ra cũng phiền phức không ít, giống như bây giờ muốn gọi cũng khó.

“Rầm” Cánh cửa bật tung ra, cả 3 lao vào nhìn hết phòng mới thấy Tiêu Dịch Phàm nằm trên sàn nhà bất tỉnh, cả người lộ ra vẻ yếu ớt.

“Mau Mau, đừng gọi nữa cậu ta ngất rồi, đưa vào bệnh viện đi”

9

“Thành Luân cậu thông báo với quản lý ký túc xá đi, để mình với Khải Minh mang Dịch Phàm đi”

“Ừ, được rồi”

Vội vàng bế xốc Dịch Phàm lên lưng Khải Minh, cả hai chạy nhanh xuống ký túc xá....

.....

3h sáng, Khải Minh cùng 2 người Tiểu Triệt ngồi trong phòng bệnh trực nhìn Dịch Phàm đang nằm trên giường, hô hấp yếu ớt, ngay cả sắc mặt cũng không hồng lên được chút nào, cả 3 đều mang tâm trạng nặng nề, Dịch Phàm nhìn tương đối khỏe mạnh, không nghĩ cậu ta cũng có ngày vào viện, thật là....

Một lúc dau bác sĩ đi vào, cầm tờ xét nghiệm máu, nhìn 3 người dẫn dò: “Cậu ấy bị hội chứng sạch sẽ khá nặng, dạ dày cậu ấy cũng dị ứng với mấy thứ nhiều chất đạm, mấy thứ ăn vặt, chúng tôi đã súc ruột, chỉ cần nằm 2 ngày là có thể xuất viện, có điều, tôi cần nhắc cho các cậu biết, nếu như hội chứng của cậu ta không chữa được sau này căn bản sẽ không cùng người khác mở miệng nói chuyện, sẽ dễ mắc thêm bệnh trầm cảm”

Cả 3 tròn mắt nhìn nhau, không mở miệng cùng người khác nói chuyện? cậu ta vốn dĩ đã ít lời rồi nếu cứ đà này không phải trở thành người câm luôn đi?

... ..

1 tuần sau.

Đường Trần Yên ngồi trong phòng mở laptop lên, đăng nhập vào weibo lướt qua lướt lại, đáy mắt chứa đựng một tia nhàm chán, Tiêu Dịch Phàm kia cứ như vậy mà không liên lạc với cô? Hừ, cái người này thật đáng giận mà...

Trịnh Như Sơ lúc này đi vào hí hửng nói:“Này các cậu, nhóm Tiểu Triệt mời chúng ta đi ăn”

Từ Thú Thú đang chơi game bật dậy, la hét ầm ĩ:“được được, chúng ta đi đi”

Đường Trần Yên suy đi nghĩ lại cuối cùng vẫn không nhận được gậy đầu, để cô xem tên họ Tiêu kia đang làm cái trò gì.. hừ!

.....

Đến gốc cây đã hẹn, từ đằng xa thấy một dáng người bất mắt, cao to khôi ngô đứng thẳng tắp, môi nở nụ cười ôn nhu ấm áp, Đường Trần Yên khoe môi cong lên lạnh lùng, kiêu trước khẳng định hẳn cũng như thế này, chẳng qua cô bỏ qua mà thôi!

.....

Tiêu Dịch Phàm từ xa nhìn cũng dễ dàng thấy bóng dáng mảnh mai kia!, khoe môi cong cong, ánh mắt như trắng rằm, cả người như được đúc kết giống búp bê thủy tinh, thu hút tầm mắt của cậu khiến cậu không thể nào rời mắt, khoe môi cậu giương lên nụ cười chưa chút, mộng đẹp đã vỡ rồi, cậu cũng đã hứa với Lâm Thành Luân rồi, không quay đầu được nữa, chỉ có thể từ xa chúc cô hạnh phúc! người con gái anh vẫn luôn yêu!

Cậu quay lưng nhắc chân rồi đi, từ nay những cuộc họp như thế này cậu cũng không còn cơ hội để đi nữa rồi!

(đáng lẽ chương này ra lâu rồi nhưng mà ta gửi bài nó ghi lỗi, làm ta ghi đi ghi lại những 7 lần, mong mn thông cảm)

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Nơi Này Còn Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: chương 11

Đường Trần Yên mặc cho cậu cầm tay mình kéo đi, cô có thể cảm nhận được bàn tay của cậu rất lớn và ấm áp, mím mím môi cô mở miệng:“ Dịch Phàm, cậu đi với cô gái kia đi, mình tự đi đến phòng y tế” Đúng là cô đang giận dữ thật, dù không muốn nhưng cứ nghĩ đến cậu lại đi cùng người con gái khác cô lại không nhận nổi.

Tiêu Dịch Phàm dừng lại một chút rồi bước tiếp, giọng nói lạnh lạnh:“ Cô ấy không quan trọng” Nhìn cô chỉ cần xước nhẹ một chút thôi lòng cậu đã đau nhói rồi, huống chi còn bị nặng như thế này, cậu làm sao còn quan tâm đến người khác được nữa đây?

Đường Trần Yên khoe môi không khỏi cong lên vui vẻ, nói vậy cô rất quan trọng đúng không? Nhận không được cô cọ cọ lòng bàn tay cậu, rồi chăm chú nhìn sắc mặt của cậu thế nào, quả nhiên gương mặt tuấn đạt kia đỏ lên, im im lặng lặng cầm tay cô, bàn tay cô rất nhỏ, dường như một tay cậu có thể bao bọc tay cô ở phía trong, mềm mại nhỏ nhắn, thật sự rất đáng yêu.

Đến phòng y tế, cô giáo khừ trùng rồi băng bó lại hai tay cho cô, mỉm cười nhìn Tiêu Dịch Phàm:“ Bạn gái em không sao, qua một tuần là bong liền ấy mà” Nói xong dùng ánh mắt thâm thúy nhìn chòng chọc cậu, trong mắt rõ ràng đang nói: Tiêu Phàm, đi biết rồi nha~~~

Tiêu Dịch Phàm đen mặt lại, ánh mắt liếc sang Đường Trần Yên thấy cô đang nhìn về phía này lập tức lắc đầu:“ Không phải bạn gái cháu đâu, đi đừng nói lung tung” Khẳng định cậu mà không phủ định chắc chắn đi sẽ trở về loan nói cho cả nhà biết, cậu không sợ gia đình phản đối, chẳng qua hiện tại cậu và cô còn chưa phải là gì, huống chi việc đó lại càng khó khăn hơn nhiều.

Cô y tế ánh mắt khẽ nhìn về phía Trần Yên, giọng điệu kéo dài:“ A~~~~ Thì ra là vậy sao” Cô rõ ràng nhìn thấy Tiêu Phàm lo lắng cho cô bé kia như vậy, đừng nói là người ngoài, ngay cả người trong nhà Tiêu Phàm còn chưa bao giờ quan tâm lo lắng cho một người như vậy đâu, nghĩ đi nghĩ lại chắc thằng bé chưa tỏ tình rồi, nhìn cô bé này cô có chút quen quen mắt, lại xinh đẹp như vậy, còn tốt hơn cái con bé mà mẹ tìm cho thằng bé nha~ Đáy mắt cô hiện lên tia giao hoạt.

Đường Trần Yên bị cô y tế nhìn đến nổi da gà đều nổi lên, miễn cưỡng cười cười lại,

cô cũng không quen biết cô giáo, tại sao lại nhìn cô như vậy a? Thật đáng sợ!

Tiêu Dịch Phàm cũng chú ý đến hành động này, khẽ đẩy tay đi mình một cái, giọng điệu rõ ràng trầm hơn rất nhiều: “Dì về nhà đừng nói linh tinh” Cậu còn không hiểu tính tình dì mình sao? Rõ ràng mẹ cậu trầm tĩnh đến như vậy tại sao dì lại khác biệt đến thế? Rõ ràng là hai chị em ruột thịt à?

“Ừ ừ, mau về đi, hừ” Cô y tá bắt mắt trừng cháu mình một cái, chỉ là chọc một chút thôi có được không? Cần gì bày ra một bộ dáng đáng sợ như vậy nha? Thật là giống y chang chị hai mà!

....

Hai người dọc đường đi đều không ai lên tiếng, mãi một lúc sau Tiêu Dịch Phàm không chịu nổi không khí quái dị như thế này mới lên tiếng: “Chuyện đó.. cậu... mình xin lỗi” Nói đi nói lại cậu vẫn muốn xin lỗi hôm đi ăn, haiz, vẫn là do cậu không hiểu ý cô.

Đường Trần Yên nhủ mảy lại, nhìn sang cậu: “Chuyện gì?” Sao tự dưng lại xin lỗi cô à?

Cậu gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: “Hôm đi ăn... cậu chưa ăn no mình lại thúc giục rồi đi.. cho nên..”

Về sau không cần cậu nói cô cũng hiểu, nhất thời ngây ngốc dừng lại nhìn cậu, cái gì nha? Đừng nói là cậu thấy cô khóc là nghĩ cô vì chưa được ăn đủ à? Không phải đâu là cô xúc động đó, cậu làm sao mà nghĩ được như vậy? Cô đâu có nhỏ mọn tham ăn cỡ vậy nha!

Tiêu Dịch Phàm nhìn thấy cô dừng lại, nháy mắt nhìn cô: “Sao thế?”

Đường Trần Yên rất muốn bỏ đôi đầu cậu ra xem bên trong chứa gì, cái gì mà sinh viên học giỏi nhất khóa? Đều là giả à! Đâu đâu ra có cái vụ như vậy, cô cũng rất muốn cười, lão Tiêu nhà cô đúng là quá ngây thơ đi?

“Không có đâu, chẳng qua mình thấy hơi xúc động thôi”

Tiêu Dịch Phàm nhủ mảy nhìn cô: “Xúc động?” Cậu rõ ràng cũng không có làm cái gì quá, cô lại xúc động?

Đường Trần Yên thở dài một hơi, nếu như hôm nay không giải thích nhất định cậu vẫn canh cánh nó trong lòng, vì vậy trịnh trọng nhìn cậu: “Thật, lúc đó làm mình nhớ lại ba mình thôi. ba mình cũng từng quan tâm chăm sóc như cậu vậy đó”

“À?” Tiêu Dịch Phàm a một tiếng sững sờ, sau đó xấu hổ sờ sờ mũi, vậy mà cậu lại đi lấy cái nguyên nhân kia, thật đúng là vớ vẩn mà!

Bạn đang đọc truyện *Thì Ra Nơi Này Còn Có Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.